

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1999-2000

16 maart 2000

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BRUSSEL EN DE VLAAMSE RAND

Vraag om uitleg van mevrouw Brigitte Grouwels tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Stedelijk Beleid, Huisvesting en Brusselse Aangelegenheden, over de bouw van een Nederlandstalig rusthuis in Neder-Over-Heembeek

Vraag om uitleg van de heer Walter Vandenbossche tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Stedelijk Beleid, Huisvesting en Brusselse Aangelegenheden, over het cultureel centrum Dilbeek

Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand

Donderdag 16 maart 2000

VOORZITTER : De heer Luk Van Nieuwenhuisen

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 10.10 uur.*

Vraag om uitleg van mevrouw Brigitte Grouwels tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Stedelijk Beleid, Huisvesting en Brusselse Aangelegenheden, over de bouw van een Nederlandstalig rusthuis in Neder-Over-Heembeek

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Grouwels tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Stedelijk Beleid, Huisvesting en Brusselse Aangelegenheden, over de bouw van een Nederlandstalig rusthuis in Neder-Over-Heembeek.

Mevrouw Grouwels heeft het woord.

Mevrouw Brigitte Grouwels : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, tijdens de vorige legislatuur heeft de VZW Overbron een initiatief ontwikkeld om een eerste monocommunitair Nederlandstalig rusthuis op te richten in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, te Neder-Over-Heembeek. Dit initiatief kon op heel wat enthousiasme rekenen bij de bevolking en kreeg de nodige ondersteuning van diverse overheden.

De Vlaamse Gemeenschapscommissie verleende verschillende investeringssubsidies om de aankoop van de nodige gronden te financieren. Deze bedragen werden reeds uitgekeerd en men heeft de gronden effectief kunnen aankopen. De Vlaamse minister van Welzijn leverde de nodige erkenning af en de Vlaamse minister van Gezondheidsbeleid zorgde voor ongeveer 40 miljoen frank aan subsidies. Bovendien voorzag de stad Brussel in de nodige bouwvergunning.

Hoewel alle formaliteiten en vergunningen reeds twee jaar geleden zijn afgeleverd, is men tot op vandaag nog niet met de bouw van het rusthuis begonnen. Wij vingen een gerucht op dat de bouwvergunning ondertussen zou zijn verstreken. Hoe verklaart u dat de initiatiefnemers reeds jaren wachten om met de bouw van het rusthuis te beginnen ? Is het correct dat de bouwvergunning ondertussen is verstreken ? Zo nee, wanneer verstrijkt de vergunning dan wel en zal men voordien nog met de bouw beginnen ? Zo ja, wat is dan het effect van het eventuele verstijken van de bouwvergunning op het voorgestelde project ? Tot slot mijn cruciale vraag : zal het Vlaams rusthuis al dan niet gerealiseerd worden ?

Mijns inziens is dit een heel belangrijke vraag omdat het hele dossier altijd enthousiast werd onthaald door de politieke wereld in Brussel. Bovendien was er een groot engagement van de Vlaamse overheden, zowel van de Vlaams-Brusselse overheid als van de Vlaamse Gemeenschap zelf. Aan dit dossier is dan ook de geloofwaardigheid van de Vlaamse overheid gekoppeld in haar engagement tegenover Brussel. Eigenlijk is dit een symbolisch dossier geworden voor de band Brussel-Vlaanderen. Het allerbelangrijkste is echter dat een heel aantal Vlaams-Brusselse senioren wachten op dit rusthuis, vandaar mijn vraag.

De voorzitter : Dit dossier kan enigszins worden vergeleken met dat van het Vlaams-Nederlands Huis in Brussel. Ook daar spreekt men al jaren over. Blijkbaar zit er tegenwoordig echter meer beweging in dat dossier dan in het dossier van het eerste Nederlandstalig bejaardentehuis voor Brussel. Bovendien is er inderdaad nood aan zo een tehuis aangezien het aandeel van de Nederlandstaligen in de bejaarde bevolking toch wel vrij groot is.

Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, collega's, het grote verschil tussen het Vlaams-Nederlands Huis in Brussel en het betreffende bejaardentehuis is heel eenvoudig. Het Vlaams-Nederlands Huis was geen idee van mij. Ik heb daar niet de eerste aanzet toe gegeven. Ik heb zelfs niet mijn eigen spaarcenten gestoken in de ontwikkeling van dat project, wat wel het geval is voor het rusthuis in Neder-Over-Heembeek. Bij dit rusthuis was ikzelf de initiatiefnemer. Bij mijn eedaflegging werd mijn functie als beheerder en penningmeester van dit project geschorst, zoals dit deontologisch ook hoort. Gelukkig is dit niet de reden waarom men nog niet met de bouw is gestart.

Mijn initiatief kwam er na jarenlang geklaag dat de stad Brussel en andere overheden geen concrete plannen ondernamen voor een bejaardentehuis in Neder-Over-Heembeek. We staken dan maar zelf de handen uit de mouwen. Sommige collega's doen dit ook voor andere projecten. Nog voor de stichting van de VZW Overbron, heb ik het risico genomen een eerste stuk bouwgrond aan te kopen. Later werd dit overgenomen met een investerings-subsidie van de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Vervolgens werd een tweede stuk bouwgrond gekocht. De bouwvergunning werd aangevraagd en ook verkregen. Toen het VIPA tijdens de onderhandelingen echter oordeelde dat dit een te kleine oppervlakte was, werd nog een derde stuk bouwgrond aangekocht. Het is niet evident om in Brussel drie percelen naast elkaar te vinden. Dit heeft heel wat onderhandelingen gevraagd, allemaal op vrijwillige basis.

Er werd een bouwvergunning aangevraagd. Er was heel wat tegenkanting omdat het ging om een Vlaams project. Hoewel men er een communautair spel van maakte, werd de bouwvergunning uiteindelijk toch binnengehaald. Er verliep echter veel tijd tussen de belofte en de daadwerkelijke steun van minister Martens en de goedkeuring van minister Demeester. Uiteindelijk kwam er vanuit het VIPA, het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden, toch een vastlegging in de vorm van twee subsidiebeloften voor een bedrag van 48.367.179 frank.

Op 17 maart 1999 werden op basis van het concreet bouwproject van de architect en de gedetailleerde technisch-financiële plannen twee subsidiebeslissingen genomen. Bouwfase 1, de ruwbouw, krijgt 19,8 miljoen frank. Bouwfase 3 krijgt 17,9 miljoen frank. De dossiers van bouwfase 2 met betrekking tot de technische uitrusting, en bouwfase 4 met betrekking tot de meubels, zijn inmiddels klaar en zullen dan ook volgen.

Men kon dus pas vanaf 17 maart 1999 een aanbesteding uitschrijven. Dat is een vrij ingewikkelde Europese procedure. De aanbestedingsprocedure werd uiteindelijk in de maand juni, vlak voor het bouwverlof, definitief. Dat was nog vrij snel want dat is de minimale procedureperiode om zo een aanbesteding te doen. Er werd ook een aannemer aangewezen, maar op het moment dat de aanbesteding was gebeurd, begon het bouwverlof. Er werd toen alsnog begonnen met de grondwerken : het gelijkmaken van de grond, het wegnemen van hindernissen, het uitpalen van de oppervlaktes waar de graafwerken moesten beginnen, enzovoort. De bouwvergunning liep begin augustus 1999 ten einde. Hoewel de facto met de werken was begonnen, werd een klacht ingediend bij de stad Brussel. Op basis daarvan heeft de stad Brussel geoordeeld dat de bouwvergunning was verlopen, wat terecht door de VZW werd betwist. Toch werd aldus beslist.

Uiteraard werd onmiddellijk een nieuwe bouwvraag ingediend, en ik kan u met veel genoegen meedelen dat daarover ofwel vandaag, ofwel volgende week, een beslissing valt. Er is alvast een unaniem gunstig advies van de overlegcommissie. Zodra de bouwvergunning opnieuw wordt verleend, kan vrij snel met de werken worden begonnen. Er is immers een akkoord met de aannemer, dat hij de werken zal voortzetten voor dezelfde prijs. Het gunningsrapport kan dus snel worden verleend.

Hiermee heb ik geantwoord op uw eerste twee vragen. Het is zeker niet de fout van de VZW, integendeel. Alle mogelijke hindernissen zijn opgedoken. We weten allemaal dat dit in Brussel niet zo verwonderlijk is. Op uw derde vraag antwoord ik dat het rusthuis er zeker zal komen, al is dit het laatste dat ik realiseer.

De voorzitter : Mevrouw Grouwels heeft het woord.

Mevrouw Brigitte Grouwels : Ik ben blij met deze nieuwe informatie over het dossier. We zullen zien wat ervan komt. We hopen dat het rusthuis er inderdaad snel komt, en dat we niet meer hoeven te wachten tot u zelf de leeftijd hebt bereikt om er gebruik van te kunnen maken. (*Gelach*)

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Walter Vandenbossche tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Stedelijk Beleid, Huisvesting en Brusselse Aangelegenheden, over het cultureel centrum Dilbeek

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vandenbossche tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Stedelijk Beleid, Huisvesting en Brusselse Aangelegenheden, over het cultureel centrum Dilbeek.

De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Walter Vandenbossche : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik verwachtte hier de burgemeester van Dilbeek, maar hij is nog niet aangekomen. Mijn vraag om uitleg heeft betrekking op uw beleidsplan. Hoewel ik het debat daarover niet wil heropenen, zal ik een aantal elementen ervan aanraken, meer bepaald uw principe om planmatig aan cultuurspreiding te doen, op grond van het Structuurplan Vlaanderen, rondom de drie stedelijke polen Antwerpen, Gent, en Brussel.

Er werd al over gediscussieerd of een cultuurspreidend plan al dan niet kan worden gebaseerd op sociaal-economische gronden. Er spelen evenwel ook een aantal elementen van sociaal-culturele en historische aard mee.

Mijn vraag gaat uit van een brief die u recentelijk hebt ontvangen van Westrand Dilbeek. Daarin werd u onomwonden gezegd dat u meer dan 25 jaar sociaal-cultureel werk in de Vlaamse Rand bent vergeten. Westrand Dilbeek staat ook niet vermeld in uw beleidsnota. In de brief werd u gevraagd wat er gaande is. Ik heb met de mensen van Westrand Dilbeek gesproken. Ondanks uw antwoord op de brief, waarop ik nog terugkom, zijn ze er nog niet van gekomen. Ik verklaar me nader.

Ik wil het dossier van Westrand Dilbeek bekijken vanuit het juiste, namelijk politiek-maatschappelijke en cultuurtechnische, perspectief. In onze jeugd werden we wakker geschud door de actie 'Dilbeek – waar Vlamingen thuis zijn'. Dat paste in een strijd voor vervlaamsing van de Rand, waarbij de groene gordel werd ingeplant, en de mensen werden uitgenodigd het Nederlands te gebruiken in hun contacten met de openbare besturen. Een belangrijk onderdeel daarvan was de optie om de Vlaamse culturele identiteit uit te bouwen, te verstevigen, te bestendigen, enzovoort. Men wilde een sterke strategie ontwikkelen, waarin Dilbeek,

Grimbergen, en Overijse belangrijke peilers werden. Ik ben daar een bevoorrechte getuige van, omwille van mijn eigen perspectief.

Westrand Dilbeek heeft zijn taak uitmuntend vervuld. Uitgaand van een viertal polen, de gemeente zelf, de Vlaamse Gemeenschap, de provincie Brabant, en de mensen zelf, heeft Dilbeek de strijd gevoerd voor de vrijwaring van de Vlaamse identiteit van de Pajot. Ik durf dit zo te stellen, omdat uit de cijfers van Westrand Dilbeek blijkt dat het eigenlijk Westrand Pajottenland is, en zelfs veel meer. We kunnen vaststellen dat meer dan de helft van de bezoekers niet uit Dilbeek komt. Een groot deel is afkomstig uit het Pajottenland. Zonder enige schroom mag ik eraan toevoegen dat de aantrekkingskracht van Dilbeek Westrand tot in de grootstad reikt, zodat ook veel Brusselse Vlamingen gebruik maken van het cultuurspreidend karakter ervan. Ook mijn eigen kinderen gaan naar de bibliotheek van Westrand Dilbeek. Er is een interactie in een niet-discriminatoir en breed opzet.

Ik kan dus begrijpen dat die mensen, die zich al vijftientig jaar inzetten voor kwaliteit, waarin Westrand Dilbeek zich werkelijk onderscheidt, een beleidsnota van u of van een andere minister als schokkend ervaren, omdat Westrand of de Vlaamse Rand er niet in worden vermeld. Zij vragen zich werkelijk af hoe zij aan de aandacht van de minister of zijn medewerkers zijn kunnen ontsnappen.

De regionale taak van Westrand Dilbeek blijkt niet alleen uit de samenstelling van het cliënteel, maar ook uit de financiering. De gemeente Dilbeek draagt 46,5 percent bij aan de begroting van Westrand. Dat is indrukwekkend. De Vlaamse Gemeenschap neemt 10,4 percent voor haar rekening, de provincie 1,1 percent. De eigen inkomsten, uit bijdragen van de gebruikers, zijn goed voor 42 percent. De politieke vraag is of de Vlaamse Gemeenschap wel voldoende doet. Uit een gesprek met deze mensen blijkt dat in de loop van 25 jaar cultuurspreidende werking, de groep waartegenover men staat, is gewijzigd. De dynamiek van die groep vraagt een aanpassing van het beleid en dus ook van de middelen.

De gemeente Dilbeek doet meer dan van haar kan worden gevraagd. Ik denk niet dat de gemeente de bedoeling heeft om het absoluut aandeel te verminderen. Het zou echter niet slecht zijn mocht het relatief aandeel van de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse provincie stijgen, en dit ten voordele van de Vlamingen die zich daar vestigen. Wanneer men met die mensen praat, dan hoort men iets to-

Vandenbossche

taal anders dan in de klassieke centra. De politiek-maatschappelijke opdracht ten opzichte van de nieuwe Vlamingen in de Rand kan niet worden vervuld omdat de middelen niet beschikbaar zijn. Ik vraag me dan ook af of we op dat gebied het beleid niet moeten aanpassen.

Mijnheer de minister, de brief die u naar Westrand hebt gestuurd, is storend. Ik besef zeer goed dat u die brieven niet zelf schrijft. Indien men aan Westrand vraagt om een onderbouwde visie te ontwikkelen over de positie van de culturele centra in de Vlaamse Rand, dan vraag ik me af wat u en ik de afgelopen 25 jaar hebben gedaan. Hoe durft men deze mensen vragen een visie te ontwikkelen? Die mensen hebben een visie. Ze weten hoe ze de politiek-maatschappelijke taak moeten aanpakken. U zou beter zeggen dat we gebruik moeten maken van hun ervaring. Wij kunnen meer van hen leren dan omgekeerd. Mocht ik die brief ontvangen, zou ik me vragen stellen over de ernst daarvan. Ik veronderstel dat men met deze brief het dynamisch beleid inzake de Vlaamse strijd in de Rand wil versterken en verstevigen.

Ik wil nog een tweede dossier over de Vlaamse Rand bij u aanklaarten. Het eerste dossier is dat over het Felix De Boeckmuseum. Daarover zal ik binnen zeer korte termijn een vraag om uitleg indienen. Ik herinner u met plezier aan onze gezamenlijke wandeling in Overijse in 1985. Ik heb daarvan nog foto's die bewijzen dat u daar aanwezig was. Ik doe een beroep op uw Vlaamse reflex die in het verleden zo bekend was. U mag dit soort van dossiers niet laten voorbijgaan, zelfs wanneer u medewerkers hebt die bijvoorbeeld uit West-Vlaanderen komen en die aangeboren reflex niet hebben. U zou de geschikte persoon moeten zijn om uw medewerkers duidelijk te maken dat de Rand moet worden ingebed in een beleid.

Mijnheer de minister, hoe komt het dat Westrand niet nominatim staat vermeld in uw beleidsnota? Gaat het om een vergetelheid? Wat zijn uw intenties? Mijn aanvoelen is dat men de Vlaamse culturele centra in de Rand wat buiten het zeer rigide, planmatig cultuurspreidend concept moet houden, dat is uitgetekend in uw nota. Omwille van de zeer specifieke taken moet men meer middelen kunnen vrijmaken dan wat in het klassieke plan is opgenomen. We moeten rekening houden met het dynamisch gegeven, de groeiende aanwezigheid van Franstaligen in de Rand en de andere wijze waarop die zich gedragen. Sociologisch gezien is er bij hen een gedragswijziging. We moeten ons afvragen of we daar niet moeten op inspelen via onthaal en be-

geleiding. Moeten we de mensen die niet langer afkerig staan tegenover de Vlaamse identiteit, niet proactief benaderen? We moeten hierover een debat ten gronde voeren. Bent u van plan de Rand in te schrijven in het klassieke beleidsplan of wilt u daarvan afwijken?

Mijn volgende vraag gaat over het wettelijk initiatief stricto sensu. Wanneer kan men zich verwachten aan een decretaal initiatief? Er doen allerlei geruchten de ronde dat dit zal gebeuren voor het einde van dit of volgend jaar. Het is niet onbelangrijk hier duidelijkheid over te scheppen. Alle programmaties worden bijna 2 jaar op voorhand vastgelegd. Waaraan moet men zich verwachten? Wat zal er op wettelijk vlak gebeuren en dit gezien de afwezigheid in de nota van de drie centra in de Vlaamse Rand, en van Westrand Dilbeek in het bijzonder?

De voorzitter : De heer Moreau heeft het woord.

De heer André Moreau : Mijnheer de voorzitter, indien de uiteenzetting van de heer Vandenbossche klopt, dan kan ik me grotendeels bij zijn stelling aansluiten. Indien bepaalde zaken zijn ontsnapt aan de aandacht van de minister of indien er tekorten zijn in de beleidsnota, dan is dit onbewust. Ik twijfel er dan ook niet aan dat de minister dit zal rechtzetten.

Wanneer mensen zich inspinnen om het cultureel aanbod te versterken, dan is het de opdracht van gelijk welke overheid of gelijk welk bestuursniveau om de initiatiefnemers zoveel mogelijk aan te moedigen en ze, waar mogelijk, te ondersteunen, dus niet alleen op financieel vlak. Als het klopt dat Dilbeek al 25 jaar al het mogelijke doet, dan moet men de verantwoordelijken feliciteren.

Mijnheer de minister, is dat cultureel centrum al erkend? Zo nee, waarom niet? Wat moet men nog bewijzen of welke tekortkomingen moet men nog wegwerken vooraleer het cultureel centrum wordt erkend?

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, ik ben zeer tevreden met deze vraag. Ik heb gemerkt dat het niet altijd voldoende is om te communiceren met de betrokkenen. Men zegt me nochtans dat ik daar niet echt slecht in ben. Ik ben me er echter van bewust dat ik meer moet communiceren met de bevolking.

Mijnheer Moreau, voor zover ik weet, is het cultureel centrum Westrand een van de eerste dat door

Anciaux

de Vlaamse Gemeenschap werd erkend. Het vol-
doet al jaren aan de vereisten.

Mijnheer Vandenbossche, er is een steeds weerke-
rende maar onterechte kritiek op de beleidsnota.
In de beleidsnota voor Cultuur heb ik uitdrukkelijk
gesteld dat het tot stand brengen van een integraal
cultuurbeleid een van de twee grote prioriteiten is.
Op dit ogenblik zijn er verschillende deelgebieden
en schotten. Ik wens de zaken beter op elkaar af te
stemmen. Daarnaast wil ik ook een lokaal cultuur-
beleid organiseren.

Vlaanderen is erg centralistisch ingesteld, zeker op
het gebied van cultuur. Men kan dat historisch ver-
klaren. Ik wens het lokaal cultuurbeleid uit te bou-
wen. Dat beleid is niet toegespitst op drie grote ste-
den. Zo een beleid is er precies voor iedereen. Te-
gelijkertijd zou het dom zijn om de stedelijkheid
binnen het cultureel gegeven van Vlaanderen weg
te moffelen. Die steden zijn bronnen, zuurstoffles-
sen en plaatsen waar meer creativiteit ontstaat en
meer initiatieven worden genomen. De steden heb-
ben een betekenis voor heel Vlaanderen. Dat geldt
niet enkel voor de drie grote steden. Op pagina 29
van de beleidsnota Cultuur wordt bij de opsom-
ming van de steden, de Vlaamse Rand opgenomen.
Dat is niet toevallig. De Vlaamse Rand moet op
hetzelfde niveau worden geplaatst als de steden
voor wat de culturele uitstraling betreft. Ik hecht
daar zeer veel belang aan.

Vandaag lees ik in de krant dat sommigen zich met
enige humor afvragen hoe men enerzijds de na-
druk kan leggen op Brussel en anderzijds op Vil-
voorde. Alsof die tegengesteld zouden zijn ! We
moeten de rol die Vilvoorde speelt of zou moeten
spelen op het gebied van cultuur en de impact
daarvan op de hele Rand niet minimaliseren. In het
verleden is dat te vaak gebeurd. De culturele uitstra-
ling van Vilvoorde is veel te klein.

Ik heb een beleidsnota geschreven over de Vlaam-
se Rand. Ik hecht zeer veel belang aan de culturele
dynamiek die uitgaat van de gordel van smaragden
die de culturele centra rond Brussel zijn. Vandaar
dat ik in de nota Cultuur geen volledig luik over de
Vlaamse Rand heb geschreven. In de nota voor de
Vlaamse Rand wordt een heel hoofdstuk gewijd
aan cultuur. Men moet de verschillende nota's
naast elkaar plaatsen. De nota voor het Stedelijk
Beleid heeft ook zijn belang voor de Vlaamse
Rand en zeker ook voor Brussel.

Ik geloof zeer sterk in de dynamiek die moet wor-
den tot stand gebracht. Ik geloof nog meer dat we

de culturele politiek inzake de Rand en de impul-
sen die bijvoorbeeld de VZW De Rand moet
geven, in het verleden hebben onderschat. In theo-
rie hebben we die VZW een ondersteunende rol
gegeven voor de hele Rand. De facto hebben we ze
niet genoeg ondersteund om meer te doen dan
enkel het beheren van een aantal culturele centra
in het zuid-oosten van Brussel.

Er kan een zeer sterk samenwerkingsverband ont-
staan zonder de eigenheid van die culturele centra
te doorbreken. Dit verband moet mogelijk zijn bij
Westrand, de culturele centra in Strombeek, Ter-
nat, enzovoort. Datzelfde vraag ik ook voor heel
Vlaanderen. De culturele centra moeten meer wer-
ken via samenwerkingsverbanden, en zich gedeel-
telijk specialiseren. Het is ondenkbaar om ervan
uit te gaan dat elk centrum ruime mogelijkheden
en middelen kan krijgen om voor elk deelaspect
van cultuur de specialist van Vlaanderen te wor-
den. Dit zou ook een verspilling van middelen be-
tekenen. Via samenwerkingsverbanden kunnen we
heel wat meer bereiken dan nu het geval is.

Ik waardeer de ondersteuning, de initiatieven en de
dynamiek van Westrand. Ik ben als kleine jongen
vaak naar dat centrum gegaan. Een zin als 'we vra-
gen u een onderbouwde visie te ontwikkelen over
een dynamisch cultureel beleid in de Vlaamse
Rand' werd geschreven vanuit de bezorgdheid dat
die in haar geheel niet bestaat. Ze is er wel in Dil-
beek en hoogstwaarschijnlijk ook in Strombeek. Ze
is ongetwijfeld ook aanwezig bij de initiatiefnemers
en werkers in de VZW De Rand, als beheerders
van de culturele infrastructuur. Ze is er echter te
weinig op het cultureel veld als geheel. Een van de
grote problemen is dat de Vlaamse Rand en de po-
litiek daaromtrent in het verleden te vaak uitslui-
tend werden bekeken vanuit de problematiek van
de zes faciliteitengemeenten met daarbij Tervuren
en Overijse-Hoeilaart.

Dilbeek heeft naar mijn mening niet veel gevoeld
van een politiek beleid van de Vlaamse Gemeen-
schap ten opzichte van de Vlaamse rand. Hetzelfde
geldt voor Strombeek en Vilvoorde. Men heeft
enkel ad nominatim een cultureel centrum erkend
in Koningslo. In de begroting staat hiervoor 1,5 à 2
miljoen frank ingeschreven.

Voor die samenhang moet ik veeleer bij hen te
rade gaan. Ik kan ze vragen zich mee in te schake-
len in een dynamisch samenspel. Dit is geen ver-
wijft. Men kan elke zin negatief interpreteren. Het
stoort me dat er een partijpolitiek spel wordt ge-
speeld om een fabeltje in stand te houden. Ik ver-
wijs hierbij naar een aantal verklaringen van de
burgemeester van Overijse. Hij zegt dat deze meer-

Anciaux

derheid het cultureel gegeven in de Vlaamse Rand wil tegenwerken en dat zijn cultureel centrum minder kansen zal krijgen. Hoe durft men dat in godsnaam zeggen en waar leest men dat? Men vindt dit niet in de beleidsnota en niet in mijn visie over de Rand, integendeel.

Ik wil geen verwijten richten naar een bepaalde politieke partij. In het verleden heeft men te weinig aandacht geschonken aan bepaalde zaken. Ik moet alles tot stand brengen, ook de interne communicatie binnen de administratie, de kabinetten en de regering en die tussen de spelers op het terrein. Ik heb het hier meer bepaald over Strombeek, Dilbeek, de Vlaamse Rand, Koningslo, Vilvoorde, enzovoort. Ik heb die partners nodig. Ik zal ze dan ook samenbrengen.

Mijnheer Vandenbossche, u had een concrete vraag over de culturele centra. Op pagina 29 van de nota zijn ze mee opgesomd in een stedelijk verband, met name de Vlaamse Rand. Dit houdt in dat er de facto meer middelen gaan naar de basisondersteuning van de culturele centra. Dit geldt ook voor wat het decreet voor het lokaal cultuurbeleid betreft. Qua timing is voorzien dat tegen het einde van dit jaar het decreet op het lokale cultuurbeleid in het Vlaams Parlement behandeld kan zijn. Deze meerderheid opteert ervoor om alle plannen van de lokale overheden te laten samenvallen in de tijd. Het eerste jaar van de gemeentelijke bestuursperiode kan dan in elke gemeente een planningsjaar worden, onder andere voor het Sociaal Impulsfonds, het Stedelijk Impulsfonds, het lokaal cultuurbeleid, en het jeugdwerk. Ik noem alleen de elementen die onder mijn bevoegdheid vallen, maar het kan zeker ook voor andere beleidsdomeinen gelden.

Vervolgens kan er worden gewerkt met periodes van zes jaar, telkens na drie jaar aan te passen, zodat steeds voor een volledige bestuursperiode kan worden gepland, inclusief voor het eerste jaar van de volgende bestuursperiode, dat meteen opnieuw een planningsjaar is voor de nieuwe meerderheid.

Al is het geen kaderdecreet, het decreet op het lokale cultuurbeleid vereist de aanpassing van een aantal andere decreten, bijvoorbeeld dat op de culturele centra, de bibliotheken, enzovoort. Het heeft niet rechtstreeks te maken met de programmatie, maar wel met de middelen, en daardoor heeft het onrechtstreeks een invloed op de programmatie en de mogelijke initiatieven.

Daarom probeer ik tegen het einde van dit jaar een vooruitzicht te geven, zij het onder voorbehoud, want de materie zal budgettair moeten worden opgebouwd, zodat men niet vanaf 1 januari 2002 over de totale pot voor het lokale cultuurbeleid zal kunnen beschikken. Er zijn enkele jaren nodig om het bedrag af te spreken, waarin het decreet moet voorzien. Ik zal wel een visie kunnen geven op de verdeling van de middelen die decretaal zal worden vastgelegd en vanaf 2002 in voege zal treden, nadat we het daar in het parlement over eens zijn geworden. Op dat moment kan men inderdaad plannen.

Gewoonlijk kan maximaal voor twee jaar vooruit worden gepland. Als ik vandaag iets bij de opera verander, zal dat pas worden gevoeld in 2002. De culturele centra werken met een planning van één tot twee jaar vooruit. Die twee jaar geldt vooral voor de grote projecten, maar is niet altijd vanzelfsprekend. De looptijd van nieuwe creaties is vaak minder lang dan die van de grote spektakels of de projecten van bijvoorbeeld de opera. Ik denk wel dat het haalbaar is met de vooruitzichten die men kan geven. Bovendien is er sowieso een overgangperiode, ook als het decreet op de culturele centra wordt gewijzigd.

Mijnheer de voorzitter, hiermee heb ik mijn globale visie weergegeven. De heer Vandenbossche heeft ook gevraagd waarom Westrand niet nominatim in de beleidsnota staat. Voor zover ik weet zijn er meer dan honderd culturele centra. Bovendien kunnen ongeveer honderdvijftig centra eventueel ooit in aanmerking komen voor een erkenning. Ook de KVS, Het Toneelhuis, of andere verenigingen of instellingen, hoe belangrijk ook, heb ik niet met naam vermeld. De Opera heb ik wel genoemd, omdat dat een specifiek dossier is. Zelfs Brugge 2002 ben ik vergeten, maar dat is uiteraard een schande, en ik heb me er publiekelijk voor verontschuldigd. Het feit dat ik Westrand niet nominatim het vermeld, wordt gecompenseerd door het belang dat ik hecht aan het culturele luik over de Vlaamse Rand in de beleidsnota.

De voorzitter : De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Walter Vandenbossche : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw uitgebreid antwoord. Dit is een boeiend debat, en het is goed dat we elementen uit de beleidsnota onder de aandacht kunnen brengen. U bent vandaag erg ver gegaan, en u hebt zich sterk geëngageerd. U kent de kritische benadering van de CVP. Soms vinden we dat goed, alleen willen we zien dat het ook wordt waarge-

Vandenbossche

maakt. Hopelijk zien we dan ook op korte termijn iets gebeuren.

U stelt de Vlaamse Rand gelijk met het stedelijk niveau. Dat mag niet betekenen dat de centra worden gelijkgeschakeld, zodat ze hun specificiteit en eigenheid verliezen. Het kan wel betekenen dat er op technisch-financieel vlak gelijke inspanningen zullen gebeuren. Ik wil graag deze nuancering aanbrengen in uw betoog.

Ik reageer altijd enthousiast maar tegelijk afstandelijk op het begrip samenwerking. Die is er al. De culturele centra komen samen op provinciaal niveau. Ik neem aan dat u dat steviger wilt uitbouwen en verankeren. Ik ben het daarmee eens, maar dat mag niet betekenen dat wat cultuur-historisch is gegroeid in de diverse centra, in vraag mag worden gesteld. Het kan wel betekenen dat de specialiteit van de centra wordt verstevigd. U hebt dat ook gezegd, en we hebben die politiek al gevoerd met het plan Gemeenschapscentra Brussel. Als het die kant op gaat, is een goed debat met de mensen mogelijk. Het mag echter niet betekenen dat het cultuur-historisch perspectief van de centra in vraag wordt gesteld. Dat zou immers leiden tot verzet, een reactie die u wellicht niet zoekt.

Ik zal dit dossier nauwgezet blijven volgen en u geregeld over de stand van zaken bevragen. Ik hoop dat u ook probeert een antwoord te bieden op de problematiek van de nieuwe bevolkingsgroepen, en de nieuwe dynamiek die ontstaat door het probleem van de migratie in de Rand. U zou de grote betrokkenheid van de culturele centra daarbij kunnen versterken. Afspraak dus binnen een viertal maanden.

De voorzitter : De heer Platteau heeft het woord.

De heer Stefaan Platteau : Op dit ogenblik zijn er drie commissies bezig waar wij aanwezig moeten zijn. Mevrouw Becq, de heer Glorieux en ikzelf komen van de commissie Openbare Werken, waar uw collega zijn interpellatie heeft gehouden over de ring rond Asse. We kunnen niet op alle plaatsen tegelijk zijn. Ik heb me dan ook naar deze commissie gerept omdat ik in het bijzonder over het Cultureel Centrum van Dilbeek van gedachten wilde wisselen.

De voorzitter : De heer Platteau heeft het woord.

De heer Stefaan Platteau : Deze zaak is reeds aan de orde geweest tijdens de bespreking van de beleidsnota op 21 februari om 23.30 uur, toen de mi-

nister al zeer vermoeid was. Ik heb me toch nog geoorloofd die vraag te stellen.

Toen reeds heeft de minister ons gerustgesteld over de tegemoetkomingen aan de lokale culturele centra. Ik dacht dat de vraag overbodig was. Misschien was dat toch niet het geval aangezien de heer Vandenbossche wel enige precisering zal hebben gekregen van de minister. Dat kan interessant zijn om ons garanties te geven voor de toekomst.

Ik heb de overheidssubsidie van Westrand laten nakijken. De gemeente komt tussen voor 80 procent, het Vlaams Gewest voor 18 procent en de provincie voor 2 procent. Dat is de totale subsidiëring van Westrand. Ik zal ervoor pleiten, ook in een andere hoedanigheid, om de subsidiëring voor culturele centra als Westrand, Strombeek-Bever en Ternat te steunen. Ze hebben immers in het verleden hun verantwoordelijkheid opgenomen en een enorme inspanning gedaan op cultureel vlak, waarvoor ze dan ook bijkomende aandacht verdienen. Tussen haakjes wil ik nog even vermelden dat de helft van de mensen die in Westrand komen, niet uit Dilbeek afkomstig zijn.

De voorzitter : De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Walter Vandenbossche : Onze cijfers zijn identiek. Alleen heeft de burgemeester het uitsluitend over het aandeel van de overheid, terwijl mijn cijfers de overheid en de eigen inkomsten betreffen. Deze zijn gelijk verdeeld.

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Ik wil heel uitdrukkelijk beamen wat de heer Vandenbossche heeft gezegd. Ik wil geen misverstanden laten bestaan. Als ik de Vlaamse Rand inschrijf bij de steden, dan is het niet de bedoeling van de Vlaamse Rand een stad te maken, integendeel. Het houdt veeleer verband met waardering en financiële ondersteuning. Bovendien ben ik het er 100 procent mee eens dat samenwerking geen beknotting en aftopping kan betekenen. Integendeel, we moeten de historisch gegroeide specialiteiten nog meer kunnen ontwikkelen. Ik ben blij dat hij deze aangelegenheid blijft opvolgen. In deze kan ik zijn pitbullmentaliteit dan ook appreciëren.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 11.03 uur.*